

Na každý deň

Zamyslenia na tábor

Ahojte,

v skautingu máme za cieľ rozvíjať 6 oblastí rozvoja a jednou z týchto oblastí je aj duchovný rozvoj. Vieme, že táto oblasť je obzvlášť náročná a citlivá a preto sme sa vám rozhodli pomôcť pripravením malej zbierky zamyslení, ktoré môžete použiť na svojom tábore.

Za nápad a koordináciu prípravy ďakujeme Jane Jánošíkovej-Jane, za poskytnutie skvelých zbierok zamyslení, z ktorých sme mohli čerpať Alici Štefánkovej-Alis a Róbertovi Ťapušíkovi-Bratovi K a za pomoc pri prepisovaní, úprave a korektúre Alžbete Benianovej-Betty.

Dúfame, že sa vám zbierka bude páčiť a uľahčí vám tvorbu táborových zamyslení.
Ján Pravda-Neurón

Čo ti chýba?

(toto zamyslenie je vhodné na pokračovanie, každá otázka na jeden deň, takže by malo vyjsť v podstate na celý tábor)

Za majstrom Farinom, veľkňazom rádu svetla, prišiel jedného dňa utrápený pútnik. Žiadal o radu, čo má spraviť so svojim životom. Majstrovi povedal, že sa mu nič nedarí a cíti sa mizerne. Farin láskavo pozoroval pútnikov vystrašený výraz a v klúde dopil svoj čaj. Po dlhých minútach sa pútnik trochu uvoľnil a v miestnosti sa konečne rozhostil dostatočný klúd pre Farinovu otázku: „Čo ti chýba, brat môj?“ Pútnika zarazila priamosť otázky, ani sa nad tým nemusel dlho zamýšľať a vyhrkol: „Všetko majster! Nič nemám, nič sa mi nedarí. Som asi prekliaty, tak som prišiel sem do kláštora svetla, aby ste zo mňa to preklatie sňali.“ Majster sa na pútnika láskavo usmial a mierne zavrtel hlavou: „Nie, nikto ťa neprekliat, jediný, kto je tak silný, aby ťa prekliat si ty sám. Každý z nás si tvorí svoju vlastnú realitu.“ Keď majster uvidel na tvári muža nechápavý výraz, tak ho vyzval, aby sa išli prejsť do kláštorných záhrad. Našli si lavičku pod rozkvitnutým stromom, usadili sa a Farin sa znova spýtal: „Čo ti chýba?“

Hľadáš krásu? (1. deň)

Tú nájdeš všade okolo. Pozri na zlaté slnečné paprsky, ako jemne hladia čokoľvek, čoho sa dotknú, pozri na rozkvitnutú záhradu plnú voňajúcich kvetín, zdvihni hlavu a vnímaj let vtákov na oblohe. Pozri na lesknúce sa hladiny jazier, pereje rozbúrených riek valiacich sa k vysokým vodopádom alebo na rybníky plné rýb. Stoj v úcte pred prastarými horami, ktorých vrcholky sa týčia do nebies. Kochaj sa pohľadom na stáda koní na nekonečných pláňach, alebo na chvíľu postoj v hlbokom lese a vnímaj všetok ten život a krásu okolo. Vôbec predsa nepotrebuješ honosné domy, luxusné šperky alebo najmodernejšie oblečenie. Všetka tá krásu tu je odpradáva, len ju konečne uvidieť.

Hľadáš lásku? (2. deň)

Tú nájdeš v sebe. Never tomu, že láska je niečo, čo nemáš, pokiaľ to do teba niekto iný nevloží. Láska je v tebe, vo mne, všade okolo. Je to stále tá istá láska a my ju môžeme zakúsiť kedykoľvek budeme chcieť, keď prijmem seba, keď prijmem Boha v sebe. My sme Boh, sme tvorení láskou. Tvoja duša, rovnako ako moja, je pôvodom z toho istého zdroja. Pochop, sme jedno!

Hľadáš istotu? (3. deň)

Skús na chvíľu prijať, že sa veci dejú presne tak, ako sa majú diať, a že nikdy nebudeš vystavený takej skúške, ktorú by si nezvládol. V tom maj istotu a tiež v sebe, uisti sa, že vždy myslíš, hovoríš a konáš v súlade so svojou dušou. Nielen z popudu zareagovať, povedať to, čo vravíš vždy, alebo opakovať to, čo hovoria iní. Jednoducho buď sám sebou brat môj, rozumieš? To bude tvoja nová istota. Vždy keď konáš v súlade so sebou samým, tak potom svojich činov neľutuješ, urobil si to, čo si považoval za správne.

Alebo hľadáš radosť a šťastie? (4. deň)

Dovoľ si byť šťastný a raduj sa z toho krásneho pocitu byť nažive, dýchať, cítiť a vidieť všetku tú krásu okolo. Raduj sa z tej možnosti, že môžeš niekomu pomôcť, v niekom prebudiť lásku alebo napríklad len vidieť ranné slnko. Pochop, nešťastným ťa nerobia okolnosti, ale to, ako ich prijímaš.

Chýba ti partner? (5. deň)

Myslíš, že by si bol s niekým šťastný, ak to nedokážeš ani sám so sebou? Nehľadaj si nikoho zo strachu zo samoty, bola by to len ilúzia lásky a vytvoril by si si na ňom závislosť. Lepšie povedané, závislosť na tom, že ho máš, takže by si v tom vzťahu len trpel. Až keď nájdeš harmóniu vo svojej duši a bude ti dobre aj samému, zistíš, či niekoho naozaj chceš.

Možno ti chýba bohatstvo, kúpiť si všetko, čo chceš. (6. deň)

Myslíš, že keď si to všetko kúpiš, budeš spokojný? Na ako dlho? Čo potom? Potom príde strach, aby si o to neprišiel a ten ťa bude prenasledovať do smrti, alebo dovtedy, než o svoje bohatstvo prídeš. Často sa to rovná.

Je možné, že ti chýba dobré meno a uznanie spoločnosti. (7. deň)

Viem, od malička ti hovorili, ako je dôležité byť niekým, niekam to predsa dotiahnuť. Lenže táto spoločnosť, ktorej uznanie hľadáš, je presne tá spoločnosť, ktorá uverila tomu, že niekto môže byť viac ako niekto iný. Je to len hra, hra na to, že napríklad ja som veľmajster a ty pútnik. Požiadavka, aby si niečím bol v sebe nesie horkú pachuť nevedomia, hovorí ti vlastne, že teraz nie si ničím a máš život stráviť honbou za pridelením nejakej falošnej identity. Až keď prídeš na to, že už chceš byť len sám sebou, tak ťa už vôbec nebude zaujímať, čo si ktokoľvek iný o tebe myslí, ver mi. Budeš slobodný. To je tá pozícia, z ktorej sa ešte len začnú sny stávať skutočnosťou.

Hľadáš bezpečie? (8. deň)

Bojíš sa zlých ľudí, že ti ublížia? Kde sú tí zlí ľudia? V tvojej hlave. Až keď pochopíš, že neexistuje nič ako súboj dobra a zla, nebudeš sa báť. Je len jeden zdroj, zdroj svetla a lásky a rovnako ako z neho každý pochádza, tak je každý z nás od neho rôzne vzdialený. Keď budeš plne pri vedomí, budeš aj pozorný a vyvaruješ sa situáciám, kedy by si sa stretol s hlboko nevedomým človekom. Vždy ale maj na pamäti, ten človek nie je zlý, je nevedomý. Podstatou nikoho z nás nie je agresia alebo iná forma konfliktu. Sú to rany z minulosti, ktoré si ľudia nosia v sebe kľudne aj celý život. A táto agresia či konflikt je len ich obranou, aby zase nezažili túto bolesť. Jednoducho nič iné ako túto reakciu zatiaľ nepoznajú. Môj majster mi raz povedal, ľudia sa delia na zrelých a ešte nezrelých.

Hľadáš únik pred stresom? (9. deň)

Povedz mi brat môj, čo ten stres vyvoláva? Tá osoba? Udalosť? Tá veta? Nie, ten stres vyvolávaš ty! To je tvoja práca, tvoja myseľ sa rozhodla na daný podnet zareagovať stresom. Niečo sa proste stane a ty sa rozhodneš ako to prijmeš. Rovnako ako myseľ, tak aj telo niekedy automaticky reaguje. Ľudia krčia ramená, keď nepoznajú odpoveď, založia ruky keď sú neistí, alebo prižmúri oči, keď premýšľajú. Rovnako aj myseľ reaguje na situácie, reaguje tak, ako sa naučila, alebo tak ako to odpozerala od iných. Je len na tebe, či to prijmeš, keď

dokážeš odstúpiť od svojej mysle a prestať sa s ňou stotožňovať, potom pochopíš, že jediným pánom tvojho vnútorného priestoru si ty a len ty rozhoduješ o tom, ako sa budeš cítiť. Pokiaľ svoju myseľ neovládneš nechaj ju teda brblat a reagovať na čokoľvek, ale zachovaj si od nej odstup. Myseľ sa bude snažiť, aby si sa cítil zle a bude ťa stále s niekým a niečím porovnávať, bude vyvolávať stres. Pokiaľ pochopíš, že nie si svojou myseľou, dokážeš od nej odstúpiť do role poslucháča a potom je len na tebe, či sa ti toto predstavenie páči alebo nie. Najväčším nepriateľom človeka je on sám.

Trápi ťa nejaký problém a budí ťa v noci zo sna? (10. deň)

Skús niekedy otvoriť okenice a pozrieť na nočné nebo plné miliónov hviezd a na nič nemysli, proste len vnímaj tú nekonečnosť a krásu vesmíru, ktorého si súčasťou. Až potom sa zamysli nad tým malicherným pozemským problémom.

- Pútnik: Tvoje slová sú krásne majstre, konečne sa cítim lepšie. Len neviem, ako to dosiahnuť, vieš, cítiť to ozaj tak. Nie som tak múdry a sčítaný ako ty.
- Farin: Pravdu máme každý v sebe, od samého narodenia. Len ju v sebe zatiaľ mnohí neobjavili a stále žijú v sne.
- Pútnik: Prečo si ju neuvedomuje každý? Čo bráni ľuďstvu v poznaní?
- Farin: Možno si práve povedal jednu z najdôležitejších otázok ľuďstva bez toho, že by si ľudia uvedomili, že si ju majú položiť. Odpoveďou je naša myseľ. Od detstva sa učíme v prvom rade všetko posudzovať myseľou, až v dospievaní takmer stratíme samých seba a tak sa snažíme napodobňovať iných ľudí v ich konaní, aby sme mali nejakú identitu. Naša myseľ nás ovládne a my nevidíme, kým sme. Kedykoľvek sa potom naša duša ozve z tej veľkej diaľky, z hlbín človeka, myseľ ju okamžite prekričí. Jednoducho pretože nás stále ovláda. Naučili sme sa to tak.
- Pútnik: A ako mám teda docieľiť to, aby to tak nebolo, čím myseľ ovládnuť? Ved' to nejde, ako mám sám seba ovládnuť?
- Farin: Ty si tvoja myseľ? Tá, ktorá sa identifikuje stále s niečím iným a mení sa?
- Pútnik: ...no...to nie som.
- Farin: Dobré, si svoje telo?
- Pútnik: No, necítim sa byť kosťou, orgánom alebo tkanivom... ale...
- Farin: Čím myslíš?
- Pútnik: Mysľou
- Farin: Akou?
- Pútnik: Mojou myseľou
- Farin: Aha, a čo je toto?
- Pútnik: Telo, moje telo.
- Farin: Čie?
- Pútnik:...
- Farin: Brat môj, ty si vedomím. Ty si život, bytie, vďaka ktorému tvoje telo žije. To je to, čím musíš ovládnuť svoju myseľ. Je to niečo, čo sa dá len cítiť, uvedomiť si to. Uvedom si sám seba. Na nič nemysli, len sa sústreď na svoj dych a pozoruj všetko okolo bez toho, aby si to súdil.

Deň pomaly prešiel do noci a tí dvaja tam sedeli na lavičke pod starým stromom. Ani jeden z nich na nič nemyslel, oba vnímali svoje bytie a všetku tú nádheru okolo anad nimi len ticho žiaril oceán hviezd.

Ráno vyšlo zlaté slnko a ožiarilo záhradu plnú života. Niečo sa v nej ale zmenilo, už v nej nesedel majster a pútnik, ale dve krásne bytosti, ktoré vedeli, že pochádzajú z jedného zdroja a sú si bratmi. Navzájom sa objali a poďakovali si. Pútnik mal oči plné slz, ako odrazu videl všetku tú nádheru okolo, svet už vôbec nebol tým škaredým miestom ako predtým. Bol plný života a lásky, rovnako ako on. Vydal sa teda na svoju cestu, napísať ďalšiu kapitolu života. Zvyšok svojho pozemského života prežil tak, ako mu vtedy poradil veľmajster Farin. Vždy maj na mysli, že pozitívne priťahuje pozitívne a negatívne zas negatívne. To, čo vysieľaš, to sa ti vracia. Dávaj lásku a dostaneš ju. Buď šťastný, brat môj...

Chlapec s klinecami

Bol raz jeden chlapec, ktorý mal nepokojnú povahu. Jedného dňa mu jeho otec dal vrece plné klinecov a povedal mu: „Vždy, keď s niekým stratíš trpezlivosť, zatlač jeden klinec do záhradného plotu.” Prvý deň chlapec zatlačol 37 klinecov. V nasledujúcich týždňoch sa chlapec postupne učil ovládať a počet klinecov v záhradnom plote bol stále menší. Naučil sa, že zatlačiť klinec je namáhavejšie ako sa ovládnuť. Konečne prišiel deň, keď chlapec už nemusel zatlačiť žiaden klinec. Prišiel za otcom a ten mu povedal, aby teraz každý deň z plotu jeden klinec vytrhol, keď sa ovládne. Po nejakej dobe už mohol chlapec otcovi povedať, že všetky klinec z plotu už vytrhol. Otec mu ukázal záhradný plot a povedal: „Môj syn, dobre si si počínal, ale aj tak pozri sa na ten plot, ako je plný diery. Už nikdy nebude ako predtým.” Kedykoľvek sa s niekým pohádaš a povieš mu niečo zlé, zanecháš v ňom ranu. Keď do človeka zabodneš nôž, môžeš ho síce zas vytiahnuť, ale rana tam stále je. Nepomôže, keď sa mnoho krát ospravedlíš, rana aj tak zostane. Slovná rana je rovnako bolestivá ako tá telesná. Priatelia sú vzácní, vedia ťa rozosmiať, dodajú ti odvahu, sú pripravení ti načúvať, podporujú ťa a otvárajú ti svoje srdce...

Kedykoľvek jednáš so svojimi priateľmi, pamätaj na plot a klinec. Na nič už nečakajte a ukážte svojim priateľom, hocijakým spôsobom, akú pre vás majú hodnotu a odpustite im všetky diery, ktoré zanechali vo vašom záhradnom plote.

Prečo nebyť v Teraz už teraz?

Bola raz jedna krajina, ktorá sa volala Potom. Každý človek, ktorý sa do nej chcel dostať, sa musel nepretržite dlhé roky hnať, aby sa v Potom mohol zastaviť a vydýchnuť. Každý, kto tam chcel, musel stratiť všetkých a všetko, aby to v Potom získal späť. Musel sa neustále trápiť a namáhať, aby mal v Potom pokoj. Musel neustále dokola ničiť svoje zdravie a životy ostatných bytostí, pretože zdravie a mier s ostatnými mal prísť hneď ako sa dostane do krajiny Potom. Každý, kto tam chcel, musel zabudnúť na dnešok, musel plakať, trpieť, byť vážny a večne premýšľajúci, plný obáv a strachov, pretože smiech, harmónia, radosť a vytúžené šťastie, to všetko čakalo vo svetle zajtrajška. Časom sa vytvoril veľký systém ciest, ktorými sa vraj do Potom dalo dostať. Ach, ako zasľúbená bola táto krajina, kde na všetkých čakal skutočný život, nepodmienená láska, blažený mier s každou bytosťou na tejto zemi...

Ako však utekali dni, roky, životy plné trápenia a očakávania, človek začal zisťovať, že Potom je len ilúzia. Začínal chápať, že táto krajina si žiada príliš mnoho obetí a jediné čo ponúka, sú neustále sľuby a požiadavky skrývajúce sa vždy za ďalším rohom. Sľuby lepšie, väčšie, úžasnejšie... Len malá hŕstka ľudí sa do Potom dostala a i tí, keď tam prišli, nejavili žiadnu známku radosti, extáze, blaženosti, nejavili dokonca ani známky života, boli to len vyprahlí otroci vysnívaného kraja. Neexistoval vlastne jediný živý dôkaz, že Potom je naozaj tým, čím sa domnievali, že by mala byť... Ľudia preto postupne začali chápať, že Potom neexistuje. Neboli totiž hlúpi a už ich nebavila tá nekonečná hra a jej prastarý trik.

Zistili, že existuje krajina, ktorá sa Potom nemohla ani v najmenšom rovnať. Nebolo do nej treba vstupovať, nebolo treba robiť nič, skutočnosť bola dokonca taká, že práve nerobením, nemyslením, nereagovaním, neodmietaním, neočakávaním, nevzdorovaním, len tak si najlepšie mohli uvedomiť krásne dary a doposiaľ nepredstaviteľnú lásku tejto krajiny, v ktorej už boli bez toho, aby museli urobiť jediný krok.

Prišli na to, že tu bola po celý ten čas, zatiaľ čo oni sa chceli zaslepene dopraviť do Potom. Uvedomili si, že bez tejto krajiny by nemohli o Potom ani premýšľať. Tí najvnímavejší si uvedomili, že táto krajina je jedinou, ktorá skutočne existuje a všetko a všetci sú tu vďaka jej nekonečnej milosti.

„Ach, áno, je krásna, inšpirujúca, blažená, plná lásky a svetla,“ snažia sa ju popísať ľudia zakaždým, keď pocítia jej dotyk, milujúce objímanie, akým ich nepodmienené zahŕňa vždy, keď jej venujú len trochu svojej pozornosti.

Táto krajina nechce nič a ponúka všetko. Nemá meno, formu, obmedzenie, aj keď ľudia jej zvyknú hovoriť jednoducho. Teraz.

Tak prečo nebyť v Teraz už teraz?

Múdrosť

Bol raz jeden kráľ, ktorý prežil celý život rozpútavaním vojen a rozširovaním svojho kráľovstva. Keď mal 60 rokov, uvedomil si, že sa o živote a zmysle bytia toho veľa nenaučil. Zvolal svojich radcov a rozkázal im: „Vezmite všetky peniaze z pokladníc a choďte do celého sveta hľadať knihy o múdrosti. Chcel by som konečne spoznať pravú múdrosť života.“ Radcovia vzali vrecia zlata a rozprchli sa do celého sveta. Po siedmich rokoch sa vrátili a na 40tich ťavách priniesli všelijaké veľké i malé knihy. Keď to kráľ videl, zvolal: „Mám 67 rokov, nebudem mať kedy prečítať všetky tieto knihy. Urobte mi z toho výťah.“ Zvolali najschopnejších literátov sveta, ktorí sa dali hneď do práce a po 7mich rokoch priniesli najlepší výsledok: výťah celého pokladu múdrosti. Na tento náklad potrebovali 7 tiav. „Mám už 74 rokov,“ povedal kráľ čoraz slabším hlasom. Nepodarí sa mi prečítať všetky tieto knihy. Zhrňte to ešte raz“. Mudrci sa pustili do práce a pracovali vo dne v noci 7 rokov. Výsledkom bola jedna kniha. V tej chvíli pribehol lokaj: „Rýchlo zaneste kráľovi knihu. Umiera.“ Kráľ mal už 81 rokov a umieral na svojom lôžku. Najmúdrejší z mudrcov sa sklonil ku kráľovi, ktorý mu zašepkal do ucha: „Prosím, povedz mi jednou vetou všetku múdrosť na svete...“ „Áno, veličenstvo: „Preži túto chvíľu.“

Väčšina z nás v živote nevyhrá veľké ceny, nestane sa prezidentom ani nezíska Nobelovu cenu. Ale môžeme sa tešiť z malých radostí každodenného života. Pohladenie po pleci, spln mesiaca, praskajúci oheň, krásny západ slnka... Teš sa z malých pôžitkov života, všetko je tu pre nás v hojnosti.

Úloha na dnes: Ži naplno! Nenechaj nič na náhodu! Pomôž svojej skupinke získať v jednotlivých aktivitách čo najviac bodov, skús zjesť celý obed....a ďakuj Pánovi za každý krásny okamih.

Príbeh o vojakovi, ktorý sa vracia z vojny vo Vietname

Predtým, ako sa mal vrátiť domov, sa rozhodol zavolať svojim rodičom.

“Mami, oci, vraciam sa domov, ale mal by som na Vás jednu prosbu. Mám kamaráta, ktorého by som rád priviedol spolu so mnou.”

“Jasne”, povedali mu, radi by sme ho spoznali.”

“Je však jedna vec, ktorú by ste o ňom mali vedieť. Pri boji sa ťažko zranil. Stúpil na mínu a prišiel o ruku a nohu. Nemá kam ísť, a ja by som veľmi rád zobral k nám, aby žil s nami.”

“Synak je mi ho ľúto. Možno by sme mu mohli pomôcť nájsť náhradný domov.”

“Nie, chcem, aby žil s nami.”

“Synak”, povedal otec, “ nevieš si ani predstaviť, čo od nás žiadaš. Nieкто tak handicapovaný by bol pre nás obrovskou záťažou. Máme svoj vlastný život, vlastné problémy. Nemôžeme si do neho priniesť ešte takýto problém. Myslím si, že by si mal prísť domov a na tohto muža radšej zabudnúť. Nájde si pomoc aj sám.”

V tom momente syn telefón zložil. Rodičia o ňom už nič viac nepočuli. O niekoľko dní im však volal policajt. Povedal im, že ich syn zomrel potom, ako spadol z vysokej budovy.

Policajt si myslel, že to bola samovražda. Zničení rodičia museli ísť do márnice na identifikáciu synovho tela. Spoznali ho, ale dozvedeli sa strašnú vec. Ich syn mal iba jednu nohu a ruku.

Tajomstvo šťastia

Jeden mladík sa pýtal najmúdrejšieho človeka zo všetkých ľudí na tajomstvo šťastia. Mudrc mu poradil, aby sa prešiel po paláci a aby sa po dvoch hodinách vrátil.

“Chcem však iba jedno”, zakončil mudrc a podal mladíkovi lyžičku, do ktorej vykvapol dve kvapky oleja. “Chod’ sa poprechádzať po paláci s touto lyžičkou, ale tak, že olej nevyleješ.”

Po dvoch hodinách sa mladík vrátil a mudrc sa ho spýtal: “Všimol si si gobelíny v mojej jedálni? A videl si tie nádherné záhrady? A čo povieš na tie vzácne pergameny?”

Mladík sa zahanbil a priznal sa, že nevidel nič. Dával pozor iba na to, aby nevyliat tie kvapky oleja.

“Pekne sa vráť a venuj pozornosť divom môjho sveta”, povedal mudrc. Mladík si vzal lyžičku a vydal sa znova na cestu. Začal obdivovať všetky umelecké diela. Všimol si záhrady, kvety a hory. Vrátil sa k mudrcovi a podrobne mu vyrozprával všetko, čo videl. Keď sa pozrel do lyžičky, videl, že je prázdna.

“A kdeže máš tie kvapky oleja, ktoré som ti zveril?” pýtal sa mudrc.

“Dobre, poradím ti len jedno”, zakončil mudrc.

“Tajomstvo šťastia spočíva v tom, že keď obdivuješ divy sveta, nezabudneš na dve kvapky oleja v lyžičke.”

Šťastie v nešťastí

Sedliak mal neúrodnú pôdu, ktorú musel so synom obrábať a jedného koňa. Jedného dňa mu kôň ušiel. Susedia prišli a ľutovali sedliaka. Sedliak sa pýtal, prečo si myslia, že je to nešťastie.

Nasledujúci týždeň sa kôň vrátil a priviedol so sebou 10 divokých koní. Susedia prišli a blahoželali mu k veľkému šťastiu. Sedliak sa ich pýtal, prečo si myslia, že je to veľké šťastie. Zakrátko potom sa syn pokúsil jazdiť na divoko koni. Kôň ho zhodil a zlomil si nohu. Susedia opäť veľmi ľutovali sedliaka. “Možno je vtom aj kus šťastia”, hovorí im sedliak. A skutočne to bolo veľké šťastie, lebo sa chystalo k vojne, chlapci dostali povolávacie rozkazy, museli narukovať. Syn nemusel, lebo mal zlomenú nohu.

Kamene premeniť na chlieb

Stalo sa to počas hladomoru. Francúzska kráľovná Anna, ktorá pochádzala z Rakúska, na chodbách kráľovského paláca stretla Vincenta de Paul. Na krku mala cenný náhrdelník z perál. Svätec sa na ňu usmial a majúc na mysli náhrdelník hovorí jej: “Veličenstvo, nemohli by ste kamene premeniť na chlieb?”

Kráľovná tomu porozumela, strhla náhrdelník z krku, dala ho svätcovi. Premenenie kameňov na chlieb sa v krátkom čase stalo skutočnosťou.

Kvôli kúsku chleba s maslom

Pri zbieraní jahôd José Garcia bol neďaleko Valencie vyrušený psom, ktorý behal okolo neho a donútil Garciu k tomu, aby ho nasledoval. Pes bežal priamo na trať, kde deväť ročné dievčatko malo zaseknutú nohu medzi koľajnicami a nemohlo si ju odtiaľ vytiahnuť. Medzitým, čo sa Garcia usiloval dieťa z tejto nebezpečnej situácie vyslobodiť, vlak sa približoval. Iné mu nezostalo, ako utekať oproti vlaku a dávať mu znamenia, aby zastal. Strojvodcovi sa podarilo vlak zastaviť. Garcia spolu so strojvodcom uvoľnili dievčaťu nohu. Ako sa neskôr ukázalo, dievča sa predtým podelilo so psom o chlieb s maslom a pes sa jej potom odplatil tým, že jej zachránil život.

Neviditeľné sutri

Tetsungen, študujúci zen, rozhodol sa dať vytlačiť desaťtisíc sutrí, starých kníh bráhmánov, ktoré bolo dostať iba v čínskom jazyku. Prrecestoval celé Japonsko, aby získal prostriedky na toto podujatie. Niekoľko bohatých osobností mu prispelo veľkou sumou peňazí, aby toto podujatie realizoval. Od sedliakov dostal iba drobné príspevky, ale podarilo sa mu zohnať všetky peniaze potrebné pre toto vytlačenie. Stalo sa však, že rieka sa vyliala a tisíce ľudí bolo bez stravy a bez domova. Tetsungen vynaložil všetky zozbierané peniaze na zmiernenie utrpenia ľudí, ktorí boli postihnutí touto záplavou. Tetsungen začal znovu zbierať peniaze na tlačenie sutrí. Po mnohých rokoch sa mu podarilo zozbierať dosť peňazí. Ale prišla epidémia. Tetsungen vynaložil zozbierané peniaze na zmiernenie bolesti, spôsobenú epidémiou. Tetsungen neprestal zbierať peniaze na vytlačenie sutrí. Podarilo sa mu to a dal ich vytlačiť. Japonci rozprávali deťom, že Tetsungen vytlačil tri vydania sutrí; Prvé dve sú neviditeľné, ale sú o to vzácnejšie.

Treba si všímať i malých

Rodina prišla do reštaurácie. Servírka sa najprv obrátila k dospelým, čo si prajú. Potom sa opýtala sedemročného chlapca, čo mu má priniesť. Chlapec sa bojzljivo pozrel na ostatných a povedal: “Ja si prosím Hot dog.”

Matka intervenovala: “Nijaký Hot dog. Prineste mu biftek so zemiakmi!”

Servírka nebrala ohľad na to, čo povedala matka a pýta sa chlapca: “Chceš to s kečupom alebo horčicou?”

“S horčicou.”

“Hneď to bude,” povedala servírka a ponáhľala sa do kuchyne. Všetci boli prekvapení.

Chlapec sa pozrel na všetkých a povedal: “Vidíte pre ňu skutočne existujem.”

Skupinová terapia

Všeobecne platí, že od jedného pokazeného jablka sa pokazia aj ostatné. Pre človeka to vždy neplatí. Zlo je síce vitálnejšie, lebo je momentálne príjemnejšie, je napájané dynamikou pudov, sklonov, vášní, ktoré často zmetú konštrukcie kultúry, nánosy spoločnosti, ale v hĺbinách svojho srdca človek cíti, že poriadok a dobro je základom jeho existencie, že v chaose by zahynul. Cíti aj to, že poriadok si vyžaduje obeť, v poriadku je život. Neporiadok si obeť nevyžaduje, ale v neporiadku a chaose je smrť. Ak sú ľudia, ktorí si to jasne uvedomujú, ktorí sú charakterovo zdatní, tí sa nedajú tyranizovať diktatúrou hlupákov, diktatúrou prostredia. Naopak môžu strhnúť so sebou aj ostatných. keď je slabý človek v prostredí takých ľudí, prežíva krásu uskutočnených zásad, ktorými sa prostredie riadi. Krásne medziľudské vzťahy, nie rečenie, toto a jedine toto je schopné zničiť staré choré stereotypy, postoje a návyky. V takom prostredí, kde pokladajú za hrdinu toho, kto robí nezmysly, v takom prostredí sa mladý človek pokazí. Robí nezmysly, aj keď s tým často nesúhlasí. Hanbí sa, že nie je ako ostatní. Bojí sa, že by ho iní vysmiali. Matka jedného chlapca hovorí: “ Náš Stano mi dáva peniaze na stravu, ale ma prosí, aby som to nepovedala ostatným, lebo by ho vysmiali.”

Dobré skutky

Rabín Levi Jischak mal vo svojom dome hostí. Usiloval sa, aby sa u neho dobre cítili. Vlastnými rukami pre nich všetko pripravoval. Jeden z jeho hostí sa ho pýta: „Povedz, nebolo by stálo za to, že by si bol najal niekoho, aby to pripravil? Prečo to sám robíš?” Rabín sa usmieval a povedal: „Vy odo mňa žiadate, aby som prenechal druhému urobiť dobrý skutok a aby som mu za to ešte zaplatil.”

Ľudia

Na jedno som vždy veril. Že nás pánboh urobil všetkých rovnakých. Jeden je biely a druhý čierny. Jeden je krásny alebo poďobaný od kiahní. Ale všetkým je zima, keď vonku mrzne a všetci sa potíme, keď praží slnko. A všetci musíme dýchať, aby sme sa neudusili.

Všetkých nás nakoniec odvezú. Inými slovami, všetci sme smrteľní. I nesmrteľní. Ale práve preto nesmieme robiť jeden z druhého otroka. Práve preto každý, či už jeho otec bol prezident alebo drotár, musí mať rovnakú príležitosť žiť plný život.

Nikto si nesmie myslieť, že je niečo viac alebo lepšieho ako ten druhý. Možno že toho má viac v makovici, možno že nosí lepšiu košeľu, že má šikovnejšie ruky, možno že má väčšie bicepsy.

Ale toto všetko ho len zaväzuje, aby toho urobil tým viac. Tým viac pre tých s menšími bicepsami a horšou košeľou.

Lenže tomuto môžu veriť a rozumieť len tí z ľudí, ktorí majú radi ľudí.

Mať rád ľudí a milovať ľudí, to je celé tajomstvo a jediný recept na šťastie a to platí pre všetkých. Pre mňa, pre vás, pre Stalina, pre Trumana, pre celý svet.

– Jan Werich

Kto sa napil z čistého prameňa, minie každú mláku

Na jednom z našich táborov sme výklad tejto múdrosti začínali pripomenutím rozprávky o bratovi a sestre, ktorí utekajú vyprahnutou krajinou pred zlou čarodejnicou. Tá im do cesty stavia pasce v podobe lákavej vody v stope vola, koňa a barana. Chlapec neodolal, pri tretej mláke sa napil a premenil sa na barana. Ako v každej rozprávke to nakoniec dopadlo dobre. Podobne je to i v živote – stály boj a spor dobra so zlom. Záleží na každom z nás, či sa napijeme z mláky, či z prameňa. Vstupom na skautský chodník sme k prameňu vykročili, ešte ale nemáme vyhrané. Aj pozdĺž tohto chodníka je plno lákavých mlák (video, televízia, pohodlnosť, lenivosť, ...).

Len ten, kto je rozhodnutý dojsť k cieľu, odolá všetkým zvodom a dosiahne čistý prameň. Ten prameň môže mať podobu krásnych vzťahov medzi ľuďmi, podobu neopakovaných zážitkov, podobu skutočného priateľstva...

Kto toto všetko zažil, ten netúži po návrate do prostredia hádok a sporov, ten netúži po spoločnosti televízie, videa a podobne, ten už nemá záujem len o lacné kamarátstva.

Prameň tvoria tisíce a milióny kvapiek – nech to, čo poskytujeme našim vlčatám, skautom či roverom sa stane kvapkami, ktoré sa spoja v čistý prameň pravého, čistého ľudstva.

Ved' o to ide – míňať mláky a piť z čistých prameňov. Tým prameňom môže byť aj naše jednanie podľa skautského zákona. Čím viac bude jeho dodržovanie súčasťou nášho každodenného života, tým viac bude prameň silnieť a tiež bude čistejší a čistejší.

Iná ľudová múdrosť hovorí: „Chlapec sa stáva mužom, keď mláku obíde, namiesto aby do nej stupil.“ Áno, ja by som to len trochu upravil: Keď míname mláky a pijeme len z čistých prameňov, stávame sa ľuďmi – ľuďmi s veľkým L.

Hľadajme pramene v sebe a doprajme sruhým ochutnať silu čistoty a nefalšovaného človečenstva – stavajme oázy vo vyprahnutej krajine ľudských duší, vráťme do života radosť z krásy, pravdy a poznania.

-Rolf

Zamyslenie prevzaté a preložené zo stránok <http://www.rolfrover.estranky.cz>

Obsah

Čo ti chýba?.....	4
Hľadáš krásu? (1. deň).....	4
Hľadáš lásku? (2. deň).....	4
Hľadáš istotu? (3. deň).....	4
Alebo hľadáš radosť a šťastie? (4. deň).....	5
Chýba ti partner? (5. deň).....	5
Možno ti chýba bohatstvo, kúpiť si všetko, čo chceš. (6. deň).....	5
Je možné, že ti chýba dobré meno a uznanie spoločnosti. (7. deň).....	5
Hľadáš bezpečie? (8. deň).....	5
Hľadáš únik pred stresom? (9. deň).....	5
Trápi ťa nejaký problém a budí ťa v noci zo sna? (10. deň).....	6
Chlapec s kľincami.....	8
Prečo nebyť v Teraz už teraz?.....	9
Múdrosť.....	10
Príbeh o vojakovi, ktorý sa vracia z vojny vo Vietname.....	11
Tajomstvo šťastia.....	12
Šťastie v nešťastí.....	13
Kamene premeniť na chlieb.....	14
Kvôli kúsku chleba s maslom.....	15
Neviditeľné sutri.....	16
Treba si všímať i malých.....	17
Skupinová terapia.....	18
Dobré skutky.....	19
Ľudia.....	20
Kto sa napil z čistého prameňa, minie každú mláku.....	21

Na každý deň

Zamyslenia na tábor

Západoslovenská skautská oblasť
zss0.skauting.sk
2018